

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **ŠKODA AUTO a. s.**, se sídlem Mladá Boleslav, Tř. Václava Klementa 869, IČ: 00177041, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 12. 2010, č. j.: PVZ 2009-37764/68700/2009/ÚPV

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 12. 2010, č. j.: PVZ 2009-37764/68700/2009/ÚPV se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2009 č. j. PVZ 2009-37764/25158/2009/ÚPV Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) rozhodl, že žalobcova hromadná přihláška průmyslového vzoru zn. sp. PVZ 2009-37764 ze dne 4. 5. 2009 o názvu „Součásti automobilu“ se částečně zamítá podle ustanovení § 37 odst. 6 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 207/2000 Sb.“), s tím, že předmětem částečného zamítnutí jsou průmyslové vzory s pořadovým číslem 8 („Mřížka chladiče“) a 9 („Ozdobná lišta“). Úřad po posouzení věci dospěl k závěru, že tyto dva průmyslové vzory nesplňují podmínku individuální povahy ve smyslu § 5 zákona č. 207/2000 Sb., a proto nejsou dle § 3 téhož zákona způsobilé ochrany a nelze je proto dle

§ 1 zapsat do rejstříku průmyslových vzorů. Nedostatek jejich individuální povahy vyplývá z toho, že jejich celkový dojem se neliší od celkového dojmu, který u informovaného uživatele vyvolávají průmyslové vzory č. 8 a č. 9 s právem přednosti ze dne 18. 1. 2008, hromadně zapsané do rejstříku jako průmyslový vzor č. 34185 a současně zveřejněné dne 7. 4. 2008.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (označovaný dále v rozsudku pro stručnost jen jako „žalovaný“) rozhodl, že rozklad podaný žalobcem proti výše rozhodnutí Úřadu ze dne 13. 11. 2009 č. j. PVZ 2009-37764/25158/2009/ÚPV se zamítá a toto rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že individuální povahu dodává průmyslovému vzoru, u něhož je požadována ochrana, skutečnost, že představuje takový souhrn vzhledových znaků, který jako celek při srovnání s dříve zveřejněným průmyslovým vzorem vyvolává u hodnotitele, kterým má být informovaný uživatel, odlišný celkový dojem. Individuální povahu přihlášenému průmyslovému vzoru nemůže dodat skutečnost, že se od průmyslového vzoru s dřívějším právem přednosti odlišuje v řadě detailů (tedy drobných vzhledových znaků). Absence individuální povahy je pro konstatování nezpůsobilosti ochrany ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., postačující. Při posuzování individuální povahy průmyslových vzorů je tedy nutno vycházet z váhy jednotlivých vzhledových znaků pro jejich celkový vzhled, tj. zda se jedná o znaky podstatné (dominující ve vzhledu výrobku, soustřeďující na sebe pozornost a vytvářející celkový dojem) nebo o znaky nepodstatné - detaily (s relativním rozsahem v celkovém vzhledu výrobku nevýznamné), které se na celkovém dojmu nepodílejí rozhodujícím způsobem.

Žalovaný následně při přezkumu individuální povahy průmyslových vzorů v souladu s orgánem prvního stupně konstatoval, že průmyslový vzor č. 8, pro něž je požadována ochrana, a namítaný průmyslový vzor č. 8 mají v podstatě stejný tvar a uspořádání žebér mřížky a tvar středové výplně mřížky. Celkový dojem vyvolaný přihlášeným průmyslovým vzorem č. 8 se v podstatě od namítaného průmyslového vzoru č. 8 neliší, neboť odlišnosti zde spočívají v tom, že u přihlášeného průmyslového vzoru jsou přechody mezi spodní a bočními hranami zaoblené, žebra jsou po celé své výšce rovnoměrně pouze mírně vykrojena a prostory mezi žebry jsou po celé jejich výšce průchozí, zatímco u namítaného průmyslového vzoru jsou přechody mezi spodní a bočními hranami lomené s poměrně malými poloměry zaoblení, žebra jsou na spodní straně hlouběji vykrojena a prostor mezi žebry je v horních dvou třetinách výšky žebér zaslepen. Žalovaný přisvědčil orgánu prvního stupně, že odlišnosti ve vykrojení žebér a v průchodnosti, resp. zaslepení prostoru mezi žebry jsou patrné jen při bližším zkoumání, neboť při začlenění mřížky chladiče do výrobku, tj. automobilu, se nenacházejí na její vnější straně, a proto na celkový vzhled nemají vliv. Pokud se jedná o provedení přechodů mezi spodní a bočními hranami, jsou proporce přechodů detailem, který je seznatelný jen při zvláštní pozornosti. Je tomu tak proto, že provedení horní základny včetně horních rohů ani dolní základny nevykazují odlišnosti a tvar a uspořádání žebér mřížky a tvar středové výplně mřížky je v obou porovnávaných průmyslových vzorech v podstatě stejný. Ani tuto odlišnou úpravu proto nelze považovat za podstatný dominující znak ve vzhledu výrobku, který by celkové dojmy z obou průmyslových vzorů dostatečně odlišil. Přihlášený průmyslový vzor č. 8 tedy nevykazuje dostatek individuální povahy.

Dále žalovaný přezkoumal z hlediska individuální povahy průmyslový vzor č. 9, pro něž je požadována ochrana, přičemž v souladu s orgánem prvního stupně konstatoval, že přihlašovaný průmyslový vzor č. 9 a namítaný průmyslový vzor č. 9 vykazují podstatnou shodu v tvaru a profilu viditelné části ozdobné lišty. Celkový dojem vyvolaný průmyslovým

vzorem č. 9 hromadně přihlašovaným se v podstatě od namítaného průmyslového vzoru č. 9 neliší, neboť jediný rozdíl zde spočívá v průběhu zakřivení porovnávaných ozdobných lišt v místech, která kopírují tvar přechodů mezi spodní a bočními hranami mřížky chladiče. Tuto konstrukční odlišnou úpravu však nelze považovat za podstatný dominující znak ve vzhledu výrobku, který by celkové dojmy z obou průmyslových vzorů dostatečně odlišil. Přihlášený průmyslový vzor č. 9 tak nemá dostatek individuální povahy.

Odvolací orgán považoval za nutné uvést, že při přezkumu prvostupňového rozhodnutí bylo shledáno, že v něm Úřad konstatoval, že individuální povahu přihlašovaného vzoru č. 9 od namítaného průmyslového vzoru č. 9 nelze spatřovat pouze v jediném znaku - zakřivení dolní části, tj. konstrukční úpravě, v němž se porovnávané průmyslové vzory liší, s ohledem na skutečnost, že tento znak není viditelný po zabudování součástky, tj. ozdobné lišty 2, do výrobku, tj. automobilu. Argument přihlašovatele (žalobce), že orgánem prvního stupně bylo na tvar průmyslového vzoru č. 9 nahlíženo pouze tak, že jeho zakřivení je funkčním znakem, který musí být přesně reprodukován, aby mohl být výrobek spojen s jiným výrobkem, nikoli jako na znak vzniklý současně při navrhování vzhledu mřížky chladiče, byl proto žalovaným shledán jako neopodstatněný.

Na základě uvedených skutečností dospěl žalovaný ve shodě s orgánem prvního stupně k závěru, že průmyslové vzory č. 8 a č. 9, pro něž je požadována ochrana v hromadné přihlášce průmyslového vzoru zn. sp. PVZ 2009-37764, postrádají ve srovnání s namítanými průmyslovými vzory č. 8 a č. 9 hromadně zapsanými jako průmyslový vzor č. 34185 individuální povahu ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 207/2000 Sb., a nejsou tak způsobilé ochrany podle ustanovení § 3 odst. 1 citovaného zákona, a nelze je proto zapsat do rejstříku podle ustanovení § 1 odst. 1 téhož zákona. S argumentací žalobce uplatněnou v rozkladu, že původce měl při tvorbě hromadně přihlašovaných průmyslových vzorů č. 8 a č. 9 výrazně omezenou volnost, se žalovaný neztotožnil a považoval za nutné poukázat na skutečnost, že designér měl v případě průmyslových vzorů č. 8 a č. 9, pokud jde o vzhledové znaky, zejména tvar a linii obrysových hran, dostatečný stupeň volnosti a nic jej objektivně nenutilo, aby vzhled předmětných průmyslových vzorů v dominantních vzhledových znacích vytvářel natolik blízký vzhledům známých průmyslových vzorů, že při jejich srovnávání nevznikne odlišný celkový dojem. K tvrzení přihlašovatele, že za informovaného uživatele nemůže být považován prostý uživatel vozidla - motoristická veřejnost, žalovaný považoval za nutné uvést, že za informovaného uživatele je nutno v předmětném případě považovat každého uživatele, který se setká s konečnou fází výrobku na trhu, tj. nejen automechanika nebo obchodníka s náhradními díly, ale i motoristickou veřejnost, neboť maska chladiče a ozdobná lišta jsou díly automobilu, jejichž prostřednictvím výrobci oslovují právě motoristickou veřejnost a vyjadřují osobitý vzhled automobilu. Při posuzování předmětu přihlášeného průmyslového vzoru, tj. dílů automobilu, vycházel žalovaný podobně jako orgán prvního stupně jak z příslušných ustanovení zákona č. 207/2000 Sb., tj. z ustanovení § 7 odst. 1 a 2, tak i z výkladů obdobných ustanovení rámcové směrnice o právní ochraně průmyslových vzorů (Směrnice č. 98/71/ES). Vzal v úvahu i závěry z dostupné evropské judikatury, např. z rozsudku Tribunálu T-9/07 ze dne 18. 3. 2010 ve věci „Grupo Promer Mon Graphic/OHIM-PepsiCo“, a to konkrétně zásadu, že čím je volnost původce při vývoji zpochybněného průmyslového vzoru omezenější, tím spíše mohou drobné rozdíly mezi dotčenými průmyslovými vzory postačovat k tomu, aby na informovaného uživatele působily odlišným celkovým dojmem.

Žalovaný rovněž považoval za vhodné blíže uvést, co může být předmětem ochrany průmyslovým vzorem. Do rejstříku průmyslových vzorů nemůže být zapsán každý výrobek,

nýbrž v souladu se zákonem č. 207/2000 Sb., pouze takový výrobek, který je vzhledově nový a má individuální povahu. Nezáleží na konkrétním nosiči, tj. výrobku, ale ochrana se vztahuje na každý výrobek, který nese stejný design. Ochrana průmyslovým vzorem nemá vytvářet monopoly k jednotlivým výrobkům, ale poskytovat výlučná práva k výsledkům tvůrčí designérské činnosti. Nelze tedy zápis průmyslového vzoru ztotožňovat s registrem výrobků. Právě z důvodu snadného obcházení ochrany provedením drobných změn ve známém designu byl zaveden institut posouzení individuální povahy průmyslového vzoru, která má jasně odlišit vzhled jednoho výrobku od druhého. Podstatou je tedy posoudit, zda změny v přihlašovaných průmyslových vzorech jsou takového charakteru, že je nelze považovat za bezvýznamné a zaslouží si ochranu coby individuální průmyslový vzor. V předmětném případě jsou změny v přihlašovaných průmyslových vzorech č. 8 a č. 9 takového charakteru, že je lze považovat za nevýznamné, a to i ve světle výše uvedené rozhodovací praxe evropské, oproti namítaným průmyslovým vzorům č. 8 a č. 9 hromadně zapsaným jako průmyslový vzor č. 34185. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se žalovaný plně ztotožnil se všemi závěry učiněnými orgánem prvního stupně řízení o zápisné nezpůsobilosti předmětných průmyslových vzorů č. 8 a č. 9, a neshledal tak důvod ke zrušení nebo změně prvostupňového rozhodnutí, které bylo po věcné i formální stránce v souladu s právními předpisy.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Je toho názoru, že zamítnutím zápisu průmyslových vzorů č. 8 a 9 z hromadné přihlášky PVZ 2009-37764 byl připraven o práva vyplývající ze zápisu průmyslových vzorů podle § 19 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., tedy o výlučné právo průmyslový vzor užívat a bránit v jeho užívání třetím osobám bez jeho souhlasu.

V žalobě nejprve žalobce vytkl žalovanému nesprávné posouzení míry odlišnosti celkového dojmu porovnávaných průmyslových vzorů. Namítl, že žalovaný dle jeho názoru nesprávně posoudil zřejmé odlišnosti tvaru přihlašovaných průmyslových vzorů od namítaných průmyslových vzorů jako odlišnosti detailní a nemající vliv na celkový dojem vyvolaný u informovaného uživatele. Odlišnosti uvedené žalobcem ve vyjádření k výsledku průzkumu ze dne 11. 9. 2009 přitom žalovaný nerozporoval, toliko zpochybnil jejich vliv na celkový dojem.

Žalobce má za to, že přihlašovaný průmyslový vzor č. 8 o názvu „Mřížka chladiče“ se od namítaného průmyslového vzoru č. 8 ze zápisu č. 34185 zásadně liší zejména tvarem dolních rohů. U namítaného vzoru se spodní hrana lomí nejprve do šikmé hrany, která se potom lomí do svislé boční hrany. Přechody mezi spodní a šikmou, jakož i mezi šikmou a boční hranou jsou provedeny s poměrně malými poloměry zakřivení. Naproti tomu u přihlašovaného vzoru přechází spodní hrana přímo do boční svislé hrany plynulým obloukem s poměrně velkým poloměrem zakřivení. Šikmá hrana u přihlašovaného vzoru zcela chybí. Tyto rozdíly jsou nejvíce patrné v pohledu z boku. Dále se přihlašovaný průmyslový vzor č. 8 od namítaného liší vnitřními zadními hranami svých žebër. U namítaného vzoru jsou vnitřní strany žebër v dolní třetině hluboce vykrojeny do tvaru „U“ až téměř k přední hraně žebra. U přihlašovaného vzoru jsou však žebra pouze mírně vykrojena rovnoměrně po celé své výšce. Další odlišnost přihlašovaného vzoru od namítaného je patrná zejména při pohledu zepředu a shora - u namítaného vzoru jsou prostory mezi žebry v horních dvou třetinách výšky žebër zaslepeny a mřížka je v této části neprůhledná. Naopak u přihlašovaného vzoru jsou prostory mezi žebry po celé jejich výšce průchozí a mřížka je průhledná po celé své výšce s výjimkou krajních žebër, která jsou zaslepena.

Vzhledem k tomu, že přihlašovaný průmyslový vzor č. 9 o názvu „Ozdobná lišta 2“ v podstatě kopíruje tvar dolní části přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8 o názvu „Mřížka chladiče“, vykazuje také s ním korespondující tvar, a proto pro něj platí obdobné odlišnosti. U namítaného vzoru se spodní část nejprve lomí do šikmé části, která se potom lomí do svislé boční části. Přechody mezi spodní a šikmou, jakož i mezi šikmou a boční částí jsou provedeny s poměrně malými poloměry zakřivení. U přihlašovaného vzoru naproti tomu přechází spodní část přímo do boční svislé části plynulým obloukem s poměrně velkým poloměrem zakřivení. Šikmá část u přihlašovaného vzoru zcela chybí. Tyto rozdíly jsou nejvíce patrné v pohledu z boku a axonometricky zepředu.

Dle žalobce je zřejmé, že tyto odlišnosti přihlašovaných a namítaných průmyslových vzorů vytvářejí jejich odlišný celkový dojem, a proto přihlašované vzory vykazují individuální povahu ve smyslu § 3 zákona 207/2000 Sb., a splňují tak podmínky stanovené tímto zákonem a měly by být podle § 1 tohoto zákona zapsány do rejstříku vedeného žalovaným.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k průmyslovému vzoru č. 8 mj. uvedl, že přisvědčil orgánu I. stupně, že odlišnosti ve vykrojení žeber a v průchodnosti, resp. zaslepení, prostoru mezi žebry jsou patrné jen při bližším zkoumání, neboť při začlenění mřížky chladiče do (složeného) výrobku, tj. automobilu, se nenacházejí na její vnější straně, a proto na celkový dojem nemají vliv. Žalobce s tímto tvrzením nesouhlasí, protože i po začlenění do složeného výrobku jsou tyto odlišnosti dobře patrné i bez zvláštní pozornosti.

Žalobce dále namítl, že nesprávné posouzení nedostatku odlišnosti celkového dojmu vyvolaného u informovaného uživatele přihlašovanými průmyslovými vzory č. 8 a 9 od namítaných průmyslových vzorů č. 8 a 9 zveřejněných pod číslem zápisu 34185 bylo způsobeno nesprávnou volbou informovaného uživatele, jakož i nesprávným zhodnocením míry volnosti původce ve smyslu § 5 zákona č. 207/2000 Sb. U průmyslového vzoru č. 8 bylo též způsobeno nesprávným posouzením viditelnosti výrobku po jeho začlenění do složeného výrobku ve smyslu § 3 odst. 2 a 3 zákona č. 207/2000Sb. Žalovaný nesprávně zvolil fiktivní osobu informovaného uživatele ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., přičemž pro posouzení individuální povahy průmyslového vzoru, nutné pro jeho zápisnou způsobilost, je právě tato volba jedním z rozhodujících faktorů. Žalovaný ve výsledku průzkumu ze dne 16. 7. 2009 uvádí, že „Úřad za informovaného uživatele považoval motoristickou veřejnost“. Pojem „motoristická veřejnost“ lze vykládat velmi široce, od prostých uživatelů až po nadšené motoristické fanoušky jedné značky vozidel. Prostému uživateli vozidla však zpravidla chybí podstatná informovanost, nemůže tedy být považován za informovaného uživatele ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb. Informovanost uživatele spočívá právě v jeho schopnosti posoudit odlišnosti daných průmyslových vzorů. V napadeném rozhodnutí potom žalovaný uvádí, že za informovaného uživatele výrobku je nutno považovat každého uživatele, který se setká s konečnou fází výrobku na trhu. Toto tvrzení je však v rozporu se samotným pojmem „informovaný uživatel“, za něhož by měla být považována pouze „osoba zběhlá ve znalosti vzhledu do té doby veřejnosti zpřístupněných výrobků“, jak sám žalovaný uvádí ve svých metodických pokynech pro řízení ve věcech průmyslových vzorů (bod 3.1.1.2.2). Tedy ne každý, kdo se s výrobkem setká, ale pouze ten, kdo má jisté povědomí o tomto specifickém druhu výrobků a má přehled o výrobcích tohoto druhu, které byly zpřístupněny veřejnosti, resp. se pohybují na trhu.

Jak již žalobce uvedl v rozkladu, při posuzování individuální povahy průmyslového vzoru, který je součástí složeného výrobku (v tomto případě vozidla), se nelze omezovat pouze na uživatele tohoto složeného výrobku (čili na uživatele vozidla), ale je třeba za informovaného uživatele považovat zejména uživatele výrobku, v němž je průmyslový vzor ztělesněn – tedy v tomto případě uživatele mřížky chladiče resp. ozdobné lišty. Takovým uživatelem potom bude například prodejce či nákupčí těchto výrobků, tedy částí vozidel, nebo automechanik, který tyto části používá. U takových informovaných uživatelů nepochybně vyvolají předmětné průmyslové vzory č. 8 a 9 odlišné celkové dojmy od celkových dojmů vyvolaných namítanými průmyslovými vzory.

I přes výše uvedené se však žalobce domnívá, že i u informovaného uživatele složeného výrobku, do něž je vzor začleněn, tedy uživatele automobilu (motoristy), by přihlašované průmyslové vzory č. 8 a 9 vyvolaly odlišný celkový dojem, než vzory namítané. Tématu automobilů je sdělovacími prostředky v České republice věnována velká pozornost, zabývá se jimi množství časopisů, internetových stránek i televizních magazínů, které neustále informují o nových vozech, resp. o jejich omlazovacích kúrách, s popisy jejich odlišností od stávajících vozů. Povědomí dnešních uživatelů automobilů, resp. jejich řidičů, o designu je velmi vysoké a jejich rozlišovací schopnosti jsou značné.

Přihlašované i namítané průmyslové vzory shodně představují ve svém ztělesnění součásti karoserie pro automobily jedné značky. Snahou každého výrobce automobilů je, aby všechny produktové řady jeho vozů vykazovaly určité obdobné designové prvky, podle nichž by bylo na první pohled patrné, že se jedná o tuto konkrétní značku. Vzhled každého automobilu nejvíce ovlivňuje zejména jeho přední část. Míru volnosti designéra při vývoji přihlašovaných průmyslových vzorů je třeba proto posuzovat s ohledem na to, že designér je značně omezen nutností dodržet designový styl příznačný pro vozy této značky. Proto vzory pochopitelně vykazují řadu shodných základních znaků. Žalobce je toho názoru, že volnost původce byla značně omezena tím, že navrhoval nové vozidlo zapadající designově do portfolia značky žalobce a přesto se lišící od stávajících tak, aby jeho vzhled odpovídal dobovým trendům. Nový design navržený původcem musel tedy nutně zapadat do dlouhodobého designového stylu příznačného pro vozidla žalobce a přitom musel být odlišný, nový a korespondující s celkovým designem nového vozu. Pro vozy žalobce je příznačná černá mřížka chladiče s vertikálním žebrováním, orámovaná chromovanou lištou, nově vytvářený design tedy musí nutně vykazovat takovéto znaky. Tyto znaky samozřejmě vykazují i namítané vzory z hromadného zápisu číslo 34185, jehož je žalobce taktéž vlastníkem.

Volnost původce tedy nelze posuzovat s ohledem na to, že na trhu se vyskytuje celá řada vozidel různých značek se zcela různými mřížkami chladiče, ale s ohledem na zachování předem dané designové linie typické pro vozy jednoho výrobce.

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 207/2000 Sb., se u průmyslového vzoru ztělesněného ve výrobku, který představuje součástku složeného výrobku, posuzuje novost a individuální povaha jen těch znaků součástky, které jsou viditelné i po jejím začlenění do složeného výrobku při jeho běžném užívání. Dále podle § 3 odst. 3 zákona č. 207/2000 Sb., se za běžné užívání rozumí užívání konečným uživatelem, s výjimkou údržbářských, servisních a opravárenských prací. V konkrétním případě to tedy bude znamenat běžné užívání automobilu řidičem, neboli jeho obsluhu. Při užívání automobilu řidič samozřejmě neobchází automobil jen zvenku, ale otvírá i jeho dveře, aby mohl nastoupit, popř. otvírá víko zavazadlového prostoru, aby mohl naložit zavazadla. Při takovém užívání však také otevírá víko motorového prostoru (kapotu), protože musí občas, v souladu s návodem k obsluze

dodávaným k automobilu, např. doplnit kapalinu do ostřikovače skel. Tento úkon nelze považovat za údržbářskou, servisní či opravárenskou práci ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 207/2000 Sb., neboť je prováděn bez jakéhokoli náradí nebo nutných zvláštních odborných znalostí a dovedností. Takovýto úkon vykonává každý řidič automobilu zejména v zimních měsících velmi často. O tom, že motorový prostor je nutno považovat za viditelný při běžném užívání automobilu konečným uživatelem, svědčí také fakt, že výrobci automobilu přísně dbají na estetickou úpravu tohoto prostoru, zejména opatřují motor estetickým krytem. U nejlevnějších vozidel tyto kryty samozřejmě chybí, neboť se jedná v podstatě o „luxusní“ prvek, který uživatele automobilu utvrzuje v tom, že jeho automobil nebyl navržen striktně s ohledem na výrobní cenu. Je zřejmé, že pro opraváře automobilů by výrobci motorové prostory takovými kryty neopatřovali - za prvé jim pouze ztěžují demontáž a za druhé jsou nákladné. Jiné neviditelné části, jako například podvozky, se pro opraváře také nijak esteticky neupravují. Žalovaný však u průmyslového vzoru č. 8 nesprávně posuzoval pouze celkový dojem, který vyvolává ta jeho část, která je viditelná při zavřeném víku motorového prostoru, namísto toho, aby do celkového dojmu zahrnul i jeho horní část, která je viditelná při otevřeném víku motorového prostoru. Ze srovnání přihlašováného i namítaného průmyslového vzoru jsou patrné diametrální odlišnosti jejich horních částí, která v případě přihlašováného průmyslového vzoru představuje takřka třetinu celkové viditelné plochy tohoto vzoru, rozprostírá se do šířky větší, než je šířka mřížované části, a má tak podstatný vliv na celkový dojem, který tento vzor vyvolává. Naproti tomu u namítaného průmyslového vzoru č. 8 zaujímá tato horní část pouze úzký pruh za horní hranou mřížované části, a nepřesahuje přes ni do šířky.

Žalobci je známo, že ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., se při hodnocení způsobilosti průmyslového vzoru k zápisu nepřihlíží ke znakům, které jsou předurčeny jeho technickou funkcí. Tvar horní části plní samozřejmě částečně i technickou funkci zakrytí prostoru mezi mřížkou chladiče a nosnou stěnou chladiče, jak tomu ostatně u průmyslově vyrobeného předmětu musí být (viz § 2 písm. b/ zákona č. 207/2000 Sb.), není však výhradně touto technickou funkcí předurčen. Plní především funkci estetickou, protože je po otevření víka motorového prostoru nejbližší uživateli a zaujímá poměrně velkou plochu, díky čemuž značně ovlivňuje jeho celkový dojem. Žalobce v této souvislosti poukazuje na odlišnost tvarů ploch mezi horní hranou vstupního otvoru mřížky chladiče a nosnou stěnou chladiče, kdy u namítaného průmyslového vzoru č. zápisu 34185 je tato část provedena jako samostatný výrobek připojený k mřížce chladiče, a proto samozřejmě nemůže být zahrnuta do celkového dojmu, který namítaný průmyslový vzor č. 8 vyvolává. Z odlišného uspořádání prolisů je zřejmé, že tuto horní část lze provést mnoha vzhledově odlišnými způsoby. Z výše uvedeného je dle mínění žalobce patrné, že žalovaný nesprávně posoudil rozsah viditelných částí výrobku, v němž je přihlašováný průmyslový vzor č. 8 ztělesněn, díky čemuž nesprávně rozhodl o jeho individuální povaze vůči namítanému vzoru.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného o tom, že odlišnosti mezi přihlašovánými průmyslovými vzory č. 8 a 9 a namítanými vzory nemají vliv na odlišnost jejich celkových dojmů, je v rozporu s dosavadními rozhodnutími žalovaného. Jako důkaz k prokázání tohoto tvrzení předložil vyobrazení průmyslového vzoru č. 9 z hromadného zápisu průmyslových vzorů č. 33636, který byl zveřejněn 25. 9. 2006, tedy před datem podání přihlášky průmyslového vzoru PVZ 2008-37321, která obsahuje i průmyslový vzor č. 9 a byla podána 18. 1. 2008. Přestože se oba tyto průmyslové vzory od sebe také odlišují pouze tvarem přechodu spodní strany do bočních stran, byla tato odlišnost žalovaným posouzena jako dostatečná pro vyvolání odlišného celkového dojmu a průmyslový vzor č. 9 byl zapsán pod

č. 34185 do rejstříku. Žalobce proto oprávněně očekával, že i přihlašované vzory č. 8 a 9 žalovaný запиše do rejstříku.

V závěru žaloby navrhl žalobce jednak provedení důkazu hmotným předvedením výrobků, v nichž jsou přihlašované a namítané průmyslové vzory ztělesněny, a dále navrhl, aby soud pověřil soudního znalce ve věcech průmyslových vzorů vypracováním znaleckého posudku s následujícím zadáním: „Vyvolává průmyslový vzor č. 8 o názvu „Mřížka chladiče“ z hromadné přihlášky průmyslových vzorů č. PVZ 2009-37764 odlišný celkový dojem u informovaného uživatele od namítaného průmyslového vzoru č. 8 ze zápisu průmyslových vzorů č. 34185? Vyvolává průmyslový vzor č. 9 o názvu „Ozdobná lišta 2“ z hromadné přihlášky průmyslových vzorů č. PVZ 2009-37764 odlišný celkový dojem u informovaného uživatele od namítaného průmyslového vzoru č. 9 ze zápisu průmyslových vzorů č. 34185?“

Žalobce na závěr uvedl, že přihlašuje průmyslové vzory ve snaze chránit své výrobky a zabránit prodeji neoprávněných napodobenin v podobě nekvalitních náhradních dílů, zejména z asijských zemí. Názor žalovaného, že celkový dojem vyvolávaný přihlašovanými vzory u informovaného uživatele není odlišný od celkového dojmu vyvolaného namítanými vzory, by znamenal, že podle § 10 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., by přihlašované vzory spadaly do rozsahu ochrany namítaných vzorů. V tom případě by žalobce jako současný vlastník zápisů namítaných vzorů mohl zabránit nakládat cizím subjektům i s výrobky, v nichž jsou ztělesněny přihlašované vzory. Žalobce se však nedomnívá, že by v případném sporu soud rozhodl souhlasně se stanoviskem žalovaného, tj. že by potvrdil, že případný zadržený výrobek, v němž je přihlašovaný vzor ztělesněn, svým vzhledem spadá do rozsahu ochrany namítaného vzoru. Rozhodnutí žalovaného o zápisné nezpůsobilosti přihlašovaných vzorů by tedy mělo za následek znemožnění jakékoli ochrany těchto nových výrobků pro žalobce jako jejich výrobce a umožnilo by jejich neomezené kopírování.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nicméně zároveň uvedl, že žalobce netvrdí, že byl zkrácen na svých právech, má pouze za to, že by tomu tak mohlo být, pokud by soud v případné civilní soudní při neposoudil rozsah ochrany vyplývající z průmyslového vzoru č. 34185 shodně, jak to učinil Úřad. Z tohoto důvodu Úřad navrhl, aby soud žalobu odmítl. Dále konstatoval, že žalobce poukazuje na určité detaily, které podle jeho názoru odlišují „mřížku chladiče“ a „ozdobné lišty“, jak je chráněná průmyslovým vzorem č. 34185, od „mřížky chladiče“ a „ozdobné lišty“, jejichž ochrana byla nárokována v jeho přihlášce č. 2009 - 37764.

Posouzení, zda má průmyslový vzor individuální povahu, je založeno na tom, zda celkový dojem, který na informovaného uživatele učiní pohled na nový průmyslový vzor, jej významně odliší od dojmu, který na něj učiní stávající průmyslový vzor jako celek, s přihlédnutím k povaze výrobku, pro který je průmyslový vzor použit nebo do něhož byl zapracován, a zvláště pak k průmyslovému odvětví, do něhož spadá, a stupni volnosti původce vzoru při vývoji průmyslového vzoru. Do rozsahu ochrany vyplývající ze zápisu průmyslového vzoru spadá každý průmyslový vzor, který nevyvolává u informovaného uživatele odlišný celkový dojem. Hodnocení odlišnosti celkového dojmu je založeno na správním uvážení, v němž Úřad hodnotí jednotlivé aspekty, na nichž je odlišnost jako právní pojem v oblasti průmyslových vzorů vystavěna. Soud není oprávněn nahrazovat správní uvážení provedené správním orgánem, ale přísluší mu zabývat se tím, zda toto uvážení je úplné, tedy zda se správní orgán zabýval všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo a zda odůvodnění rozhodnutí obsahuje v dostatečném rozsahu důvody, které vedly k rozhodnutí ve věci.

K námitce nesprávného posouzení míry odlišnosti celkového dojmu žalovaný uvedl, že pokud přihlašovatel přihlašuje „mřížku chladiče“ a „ozdobné lišty“ jako součást hromadné přihlášky průmyslového vzoru s názvem „Součásti automobilů“, informovanými uživateli těchto parciálních průmyslových vzorů nejsou automechanici či prodejci náhradních dílů, ale motoristická veřejnost. Jakkoli jednotlivé náhradní díly mohou být předmětem samostatných obchodů, průmyslový vzor, kterým se rozumí vzhled výrobku, v daném případě nepůsobí sám o sobě, ale jako součástka určená k sestavení do jednoho složeného výrobku. Takový průmyslový vzor pak může být chráněn jen tehdy, pokud součástka zůstává i po začlenění do složeného výrobku při běžném užívání výrobku viditelná a pokud viditelné znaky součástky splňují samy o sobě požadavek novosti a individuální povahy. Běžným užíváním se rozumí užívání konečným uživatelem, s výjimkou údržbářských, servisních a opravárenských prací. Zákon č. 207/2000 Sb., v ustanovení § 3 odst. 3 definuje spotřebitele, který musí být schopen rozpoznat průmyslový vzor jako nový či mající individuální povahu, jako osobu, která složený výrobek užívá, avšak neprovádí údržbu, servis ani opravy složeného výrobku. Úvaha Úřadu, že takovýmto koncovým uživatelem je běžný motorista, je tedy v souladu se zákonem a nikterak nevybočuje z logiky.

K námitce nesprávného hodnocení míry volnosti původce průmyslového vzoru žalovaný uvedl, že míra volnosti původce průmyslového vzoru je kategorií, k níž je sice nutno při hodnocení individuální povahy přihlášeného průmyslového vzoru přihlížet, na straně druhé neznamena, že pokud by tato míra volnosti nebyla žádná, popřípadě by byla velmi omezená, bude zapsán průmyslový vzor, který z důvodu nedostatku míry volnosti žádnou individuální povahu nevykazuje. Zákon stanoví podmínky zápisné způsobilosti průmyslových vzorů kumulativně jako novost a individuální povahu, přičemž nedostatek individuální povahy sám o sobě brání zápisu průmyslového vzoru do rejstříku.

S argumentací žalobce obsaženou v rozkladu, že původce měl výrazně omezenou volnost při tvorbě průmyslových vzorů č. 8 a č. 9 hromadně přihlašovaných, se žalovaný v napadeném rozhodnutí neztotožnil. Považoval za nutné poukázat na skutečnost, že designér měl v případě průmyslových vzorů č. 8 a č. 9, pokud jde o vzhledové znaky, zejména tvar a linii obrysových hran, dostatečný stupeň volnosti a nic jej objektivně nenutilo, aby vzhled předmětných průmyslových vzorů v dominantních vzhledových znacích vytvářel natolik blízký vzhledům známých průmyslových vzorů, že při jejich srovnávání nevznikne odlišný celkový dojem.

Pokud jde o námitku nesprávného posouzení viditelnosti výrobku, žalobce sám připouští, že uživatelem vozidla je zejména jeho řidič, uvádí však, že k tomuto užívání patří i činnosti, k nimž je nezbytné otevřít kapotu auta. Argumentuje přitom tím, že výrobci automobilů obecně dbají i na vzhled těch částí motorového vozidla, které při běžném provozu nejsou uživateli viditelné. Přitom však žalobce účelově zamlčuje ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 207/2000 Sb., které výslovně stanoví, že běžným užíváním nejsou údržbářské, servisní a opravárenské práce. Průmyslové vzory obsažené v hromadné přihlášce sp. zn. PVZ 2009-37764 byly zamítnuty z důvodu nedostatku individuální povahy a neexistence odlišného celkového dojmu.

K namítanému rozporu napadeného rozhodnutí s dřívějším rozhodnutím Úřadu žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že otázka posouzení oprávněnosti zápisu průmyslových vzorů č. 33636 a 34185 nebyla předmětem správního řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Tuto oprávněnost nelze v současnosti hodnotit, neboť v důsledku registračního

principu průmyslových vzorů ochrana vzniká okamžikem zápisu do rejstříku průmyslových vzorů a trvá do doby, dokud průmyslový vzor nezanikne nebo průmyslový vzor není vymazán. Rozhodnutí o zápisu obou zmiňovaných průmyslových vzorů je pravomocné a je účinné i vůči Úřadu. Ten tedy má povinnost při zkoumání zápisné způsobilosti nově přihlášeného průmyslového vzoru zkoumat, zda nyní přihlášené řešení splňuje podmínky zápisné způsobilosti. Měla-li být znovu posouzena zápisná způsobilost již zapsaných průmyslových vzorů, není to možné učinit jinak, než ve výmazovém řízení, které může být zahájeno z moci úřední nebo na návrh kterékoli třetí osoby.

V této souvislosti žalovaný podotkl, že po nabytí účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, účastníci řízení před Úřadem často argumentují tzv. principem legitimního očekávání s tím, že poukazují na jiná správní rozhodnutí, kterými bylo v jiných řízeních rozhodnuto odlišně, než jak bylo rozhodnuto v jejich věci. I když zásada ochrany legitimního očekávání patří mezi základní zásady správního řízení, takovouto argumentaci je v rámci žalob ve správním soudnictví nutno odmítnout, neboť v takovýchto věcech je třeba postupovat v souladu s názorem Ústavního soudu vysloveným v nálezu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. IV. US 525/02, dle kterého *„každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí. Soudy právního státu chránícího individuální lidská práva a svobody jsou ústavně zavázány promýšlet důsledky svých rozhodnutí, zohledňovat svůj předchozí postup, dbát na vynutitelnost vydávaných rozhodnutí a neposuzovat věc jenom z hlediska izolovaného výkladu jednoho ustanovení. Důvěra v soudní rozhodování a reálná vynutitelnost práva totiž patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu.“*

Měřítkem pro hodnocení legitimního očekávání nemůže být dřívější rozhodnutí, ale splnění podmínek stanovených zákonem pro přiznání nárokové ochrany. Stejně postupují i orgány Evropské unie, které jsou vázány opakovaným názorem Soudního dvora Evropské Unie (např. ve věci T-123/04 „Cargo Partner“, rozsudek ze dne 14. července 2005, Thyssen Krupp v. Komise, C-65/02 P a C-73/02 P, Sb. rozh. s. 1-6773, bod 41). Přihlašovatelé jednotlivých průmyslových práv mohou legitimně očekávat zápis přihlášeného předmětu do příslušného rejstříku nikoli na základě skutečnosti, že v jiných případech takový předmět zapsán byl (to by dokonce u těch průmyslových práv, jejichž ochrana je podmíněná novostí, bylo naopak důvodem odmítnutí ochrany), ale na splnění zákonných podmínek, na nichž je závislá ochrana toho kterého předmětu průmyslových práv.

Správní orgán je ve své činnosti vázán právními předpisy, od jejichž znění se nemůže odchýlit v důsledku legitimního očekávání některého z účastníků správního řízení. Splnění podmínek stanovených zákonem pro poskytnutí ochrany průmyslového vlastnictví pokládá Úřad za *conditio sine qua non* a nikoli za projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces. Zásada ochrany legitimního očekávání nemůže být uplatňována, pokud by tím došlo k porušení platných předpisů. V projednávané věci se však o porušení tohoto principu nejedná, neboť Úřad v řízení nikterak neprohlášoval, že by rozdíly mezi průmyslovým vzorem č. 33636 a vzorem č. 34185 pokládal za zásadní, zatímco nyní projednávané vnější úpravy výrobků pokládá vůči těmto oběma shora zmíněným vzorům za shodné, neboť se jejich znaky liší od zapsaných průmyslových vzorů č. 33636 č. 34185 pouze nepodstatně. Průmyslový vzor č. 33636 totiž nebyl v daném řízení namítanou vnější úpravou výrobků a ve správním řízení tato vnější úprava nebyla nikterak hodnocena ani Úřadem ani žalobcem.

Žalovaný uzavřel, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo lege artis, správní orgán provedl standardní průzkum splnění podmínek zápisné způsobilosti přihlášených průmyslových vzorů, jeho úvaha je v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení, není ani jinak vadná, a na zjištěné okolnosti byla správně aplikována právní norma.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na opodstatněnosti uplatněných žalobních námitek. Uvedl, že hodnocení odlišnosti celkového dojmu je založeno na správním uvážení, které soud dle tvrzení žalovaného není oprávněn nahrazovat, nicméně žalobce ani nežádá, aby jej soud nahrazoval, nýbrž aby se zabýval napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím řízením. Poukazuje zejména na fakt, že se žalovaný v dostatečném rozsahu nezabýval všemi důvody a argumenty žalobce, které vedly ke konečnému rozhodnutí ve věci.

Žalovaný dle mínění žalobce ve svém vyjádření nezohlednil žalobcovo tvrzení, že za informovaného uživatele průmyslového vzoru, který je součástí složeného výrobku, nelze považovat výhradně uživatele složeného výrobku, ale také uživatele přihlašovaného průmyslového vzoru. Názor žalovaného, že informovaným uživatelem součástky složeného výrobku je pouze uživatel složeného výrobku, je nesprávný a není v souladu se zákonem. Není ani v souladu s metodickými pokyny pro řízení ve věcech průmyslových vzorů žalovaného.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že účelově zamlčuje ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 207/2000 Sb., neboť na toto ustanovení naopak v žalobě výslovně odkazuje. Připouští, že konečným uživatelem složeného výrobku je řidič, nikoli však, že uživatelem předmětného průmyslového vzoru je výhradně řidič. Běžným užíváním složeného výrobku se rozumí jeho užívání konečným uživatelem, s výjimkou údržbářských, servisních a opravárenských prací, což žalobce v žalobě uvedl a objasnil. Na toto tvrzení však žalovaný ve svém vyjádření nijak nereagoval.

Otázka posouzení oprávněnosti zápisu průmyslových vzorů č. 33636 a 34185 skutečně nebyla předmětem tohoto správního řízení. Žalobce nepožaduje opětovné posouzení zápisné způsobilosti již zapsaných průmyslových vzorů, pouze poukazuje na rozpor s dosavadními rozhodnutími žalovaného. Dle zásady legitimního očekávání žalobce s poukazem na obdobné správní řízení oprávněně očekával, že žalovaný přihlašované vzory zapíše do rejstříku. Jako měřítko pro hodnocení legitimního očekávání zde nebylo dřívější rozhodnutí žalovaného, nýbrž splnění stejných zákonných podmínek pro přiznání nárokové ochrany.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., průmyslové vzory, které splňují podmínky podle tohoto zákona, zapisuje Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen "Úřad") do rejstříku.

Podle § 2 zákona č. 207/2000 Sb., se pro účely tohoto zákona rozumí

a) průmyslovým vzorem vzhled výrobku nebo jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobku samotného, nebo jeho zdobení,

b) výrobkem průmyslově nebo řemeslně vyrobený předmět, včetně součástí určených k sestavení do jednoho složeného výrobku, obal, úprava, grafický symbol a typografický znak, s výjimkou počítačových programů,

c) složeným výrobkem výrobek, který se skládá z několika součástí, které mohou být vyměněny a které umožňují rozebrání a nové sestavení výrobku,

d) původcem průmyslového vzoru ten, kdo průmyslový vzor vytvořil vlastní tvůrčí činností, spolupůvodcem průmyslového vzoru ten, kdo se podílel na tvůrčí činnosti, při níž byl průmyslový vzor vytvořen.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., průmyslový vzor je způsobilý ochrany, je-li nový a má-li individuální povahu.

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 207/2000 Sb., průmyslový vzor aplikovaný na výrobku, který představuje součástku složeného výrobku, nebo průmyslový vzor v takovém výrobku ztělesněn se považuje za nový a mající individuální povahu jen tehdy,

a) jestliže součástka zůstává i po začlenění do složeného výrobku při běžném užívání výrobku viditelná, a

b) jestliže viditelné znaky součástky splňují samy o sobě požadavek novosti a individuální povahy.

Podle § 3 odst. 3 zákona č. 207/2000 Sb., běžným užíváním ve smyslu odstavce 2 písm. a) se rozumí užívání konečným uživatelem, s výjimkou údržbářských, servisních a opravárenských prací.

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., průmyslový vzor vykazuje individuální povahu, jestliže celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává průmyslový vzor, který byl zpřístupněn veřejnosti přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti.

Podle § 5 odst. 2 zákona č. 207/2000 Sb., při posuzování individuální povahy průmyslového vzoru se přihlíží k míře volnosti, kterou měl při vývoji průmyslového vzoru jeho původce.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., rozsah ochrany je dán vyobrazením průmyslového vzoru tak, jak je zapsán v rejstříku (§ 38) s výjimkou znaků, které jsou předurčeny technickou funkcí průmyslového vzoru, nebo znaků, které musí být nutně reprodukovány v přesném tvaru a rozměrech, aby mohl výrobek, v němž je průmyslový vzor ztělesněn nebo na kterém je aplikován, být mechanicky spojen s jiným výrobkem nebo umístěn do jiného výrobku, kolem něj nebo proti němu tak, aby oba výrobky mohly plnit svou funkci. Do rozsahu ochrany vyplývající ze zápisu průmyslového vzoru spadá každý průmyslový vzor, který nevyvolává u informovaného uživatele odlišný celkový dojem.

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., zápis průmyslového vzoru poskytuje jeho vlastníku výlučné právo užívat průmyslový vzor, bránit třetím osobám užívat jej bez jeho souhlasu, poskytnout souhlas s užíváním průmyslového vzoru jiným osobám nebo na ně právo na průmyslový vzor převést. Užíváním průmyslového vzoru se rozumí zejména výroba, nabízení, uvedení na trh, dovoz, vývoz nebo užívání výrobku, ve kterém je tento průmyslový vzor ztělesněn nebo na kterém je aplikován, nebo skladování takového výrobku k uvedeným účelům.

Podle § 37 odst. 6 zákona č. 207/2000 Sb., není-li předmětem přihlášky průmyslový vzor podle § 2, popřípadě jestliže průmyslový vzor, který je předmětem přihlášky, nesplňuje požadavky podle § 3 až 5 a § 7 až 9, Úřad přihlášku zamítne. Přihláška průmyslového vzoru bude zamítnuta rovněž z důvodu kolize se starším shodným průmyslovým vzorem s účinky na území České republiky, který byl zpřístupněn veřejnosti po dni podání přihlášky, popřípadě po dni vzniku práva přednosti této přihlášky. Před zamítnutím přihlášky musí být přihlašovatelům umožněno vyjádřit se k důvodům, pro které má být přihláška zamítnuta.

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., pro řízení před Úřadem platí správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně a s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o možnosti volby několika společných zmocněnců, o prominutí zmeškání úkonu, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí a o ochraně před nečinností, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a dále ustanovení o účastnících řízení; ustanovení správního řádu o účastnících řízení podle zvláštního zákona se však použijí.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Není pravdou, že žalobce v žalobě netvrdil, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žalobce výslovně argumentoval tím, že zamítnutím zápisu průmyslových vzorů č. 8 a 9 z hromadné přihlášky PVZ 2009-37764 byl připraven o práva vyplývající ze zápisu průmyslových vzorů podle § 19 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., tedy o výlučné právo takový průmyslový vzor užívat a bránit v jeho užívání třetím osobám bez jeho souhlasu. Toto tvrzení zcela postačuje k založení aktivní legitimace žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s.r.s.

Soud dále považuje za potřebné uvést, že posouzení otázky, zda přihlašovaný průmyslový vzor má individuální povahu, není věcí správní úvahy, do které by soud nemohl zasahovat, ale věcí aplikace tohoto právního pojmu, resp. jeho zákonného vymezení zakotveného v § 5 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., na zjištěný skutkový stav. O tom svědčí mj. i skutečnost, že zákon při posouzení této otázky nepřiznává Úřadu žádný prostor pro správní uvážení – Úřad buď posoudí zjištěný skutkový stav tak, že přihlašovaný průmyslový vzor vykazuje individuální povahu, nebo dospěje k závěru opačnému. V případě, že správní soud posoudí oproti správnímu orgánu tuto otázku odlišně, může v souladu s § 78 odst. 5 s.r.s. zavázat správní orgán právním názorem vystavěným na hodnocení skutkového stavu, které je odlišné od předchozího hodnocení provedeného správním orgánem.

Soud shledal opodstatněnou klíčovou námitku, v níž žalobce brojí proti závěru žalovaného o nedostatku individuální povahy přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8 o názvu „Mřížka chladiče“ a přihlašovaného průmyslového vzoru č. 9 o názvu „Ozdobná lišta 2“. Ve shodě s názorem žalobce má soud za to, že celkový dojem, který oba tyto průmyslové vzory vyvolávají u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolávají Úřadem namítané průmyslové vzory č. 8 a č. 9 hromadného zápisu č. 34185.

Přihlašovaný průmyslový vzor č. 8 o názvu „Mřížka chladiče“ se od namítaného průmyslového vzoru č. 8 hromadného zápisu č. 34185 výrazně odlišuje tvarem zaoblení dolních rohů mřížky, vykrojením zadní hrany žebíř, absencí zaslepení prostoru mezi žebíř, a rovněž tvarem jeho horní části, která je viditelná při otevření víka motorového prostoru. Žalobce právem poukazuje na to, že:

- u přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8 přechází spodní hrana přímo do boční svislé hrany plynulým obloukem, zatímco u namítaného průmyslového vzoru se spodní hrana lomí dvakrát - nejprve do šikmé hrany, která se potom lomí do svislé boční hrany.

- u přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8 jsou žebíř pouze mírně vykrojena rovnoměrně po celé své výšce, zatímco u namítaného průmyslového vzoru jsou vnitřní strany žebíř v dolní třetině hluboce vykrojeny do tvaru „U“ až téměř k přední hraně žebíř.

- u přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8 jsou prostory mezi žebíř po celé jejich výšce průchozí a mřížka je průhledná po celé své výšce s výjimkou krajních žebíř, která jsou zaslepena, zatímco u namítaného průmyslového vzoru jsou prostory mezi žebíř v horních dvou třetinách výšky žebíř zaslepeny a mřížka je v této části neprůhledná.

- horní část přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8, která je viditelná při otevřeném víku motorového prostoru, se od horní části namítaného průmyslového vzoru diametrálně odlišuje svou šířkou, neboť představuje takřka třetinu celkové viditelné plochy tohoto vzoru a do obou stran výrazně přesahuje šířku mřížované části, zatímco u namítaného průmyslového vzoru zaujímá jeho horní část pouze úzký pruh za horní hranou mřížované části a nepřesahuje přes ni do šířky.

Všechny výše zmíněné rozdíly ve svém souhrnu podstatně odlišují celkový dojem, který přihlašovaný průmyslový vzor č. 8 o názvu „Mřížka chladiče“ vyvolává u informovaného uživatele, od celkového dojmu vyvolávaného namítaným průmyslovým vzorem č. 8 hromadného zápisu č. 34185. K tomu je třeba dodat, že zmíněné rozdíly jsou viditelné i po začlenění dané součástky, tj. mřížky chladiče, do složeného výrobku (automobilu), a lze je zaregistrovat i při běžném stupni pozornosti, kterou lze u informovaného uživatele při prohlídce automobilu předpokládat. Takovou prohlídkou není myšleno letmé pohlédnutí na vozidlo jako celek, ale přiměřeně důkladná vizuální prohlídka vozidla jako celku i jeho jednotlivých částí, které ovlivňují jeho celkový vzhled. Mezi takové části nesporně patří jak mřížka chladiče, tak i ozdobná chromovaná lišta lemující dolní hranu i boční hrany mřížky chladiče.

Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že za informovaného uživatele je nutno v daném případě považovat každého uživatele, který se setkává s konečnou fází výrobku na trhu, tj. nejen automechanika nebo obchodníka s náhradními díly, ale i motoristickou veřejnost, neboť maska chladiče a ozdobná lišta jsou díly automobilu, jejichž prostřednictvím výrobci vyjadřují či zdůrazňují osobitý vzhled automobilu, a snaží se tak oslovit motoristickou veřejnost. I uživatel z řad motoristické veřejnosti, u kterého lze předpokládat nejen zájem o konkrétní typ prohlíženého vozidla, ale též znalost jiných vozidel a jejich vzhledu, však bude vzhledem ke všem výše popsaným rozdílům schopen zaznamenat rozdíl mezi celkovým dojmem, který u něj vyvolává přihlašovaný průmyslový vzor č. 8, a celkovým dojmem vyvolávaným namítaným průmyslovým vzorem č. 8 hromadného zápisu č. 34185.

Soud ve shodě s názorem žalobce nepovažuje otvírání víka motorového prostoru automobilu, které každý motorista čas od času provádí např. za účelem doplnění kapaliny do ostřikovače skel, za údržbářskou práci. K provádění této činnosti vsutku není zapotřebí žádného nářadí či odborných znalostí a dovedností. Jedná se o činnost, jejímž cílem je prosté doplnění provozní kapaliny, které je nezbytné k tomu, aby bylo možné při jízdě využít příslušnou funkci vozidla (ostřikování skel), a zajistit tak jeho řádný chod. Stejně je to i v případě tankování pohonných hmot – ani doplnění benzínu či nafty do nádrže vozidla, které je pro jeho provoz nezbytné, přece nelze označit za údržbářskou práci. Otvírání víka motorového prostoru je proto běžným užíváním automobilu jakožto složeného výrobku ve smyslu § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 207/2000 Sb., při kterém informovaný uživatel spatří mj. též vzhled horní části přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8, která se, jak již bylo konstatováno shora, diametrálně odlišuje od horní části namítaného průmyslového vzoru.

Soud považuje za důvodnou i tu část žalobní argumentace, v níž žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o nedostatku individuální povahy přihlašovaného průmyslového vzoru č. 9 o názvu „Ozdobná lišta 2“. Protože ozdobná lišta, k níž se tento průmyslový vzor upíná, lemuje dolní hranu a boční hrany mřížky chladiče (přihlašovaný průmyslový vzor č. 8), její tvar nutně koresponduje liniím těchto hran mřížky chladiče. To znamená, že spodní hrana ozdobné lišty u přihlašovaného průmyslového vzoru č. 9 přechází na obou stranách do boční svislé hrany jedním plynulým obloukem s poměrně velkým poloměrem zakřivení. Naproti tomu u namítaného průmyslového vzoru č. 9 hromadného zápisu č. 34185 se spodní hrana ozdobné lišty lomí dvakrát - nejprve do šikmé hrany, která se potom lomí do svislé boční hrany. Soud si je vědom toho, že se jedná v podstatě o jediný rozdíl mezi porovnávanými průmyslovými vzory, nicméně ve shodě s názorem žalobce považuje tento rozdíl za dostatečně markantní k tomu, aby odlišil celkový dojem, který oba tyto průmyslové vzory vyvolávají u informovaného uživatele. Je tomu tak i s ohledem na tvar daného výrobku – v obou případech se jedná o úzkou pochromovanou lištu, která na uživatele vizuálně působí především *linií svého zakřivení*. Výše popsany rozdíl mezi přihlašovaným a namítaným průmyslovým vzorem č. 9 (jeden plynulý oblouk x dvojí zalomení hrany) je proto z hlediska celkového dojmu, který tyto průmyslové vzory vyvolávají, zcela zásadní.

Soud však nemohl přisvědčit námitce, ve které se žalobce dovolává nízké míry volnosti, kterou měl při vývoji přihlašovaných průmyslových vzorů jeho původce. V tomto směru musel soud dát obecně za pravdu žalovanému, že nízkou mírou volnosti původce při vývoji průmyslových vzorů nelze omlouvat absencí individuální povahy průmyslového vzoru, která je dle zákona obligatorní podmínkou zápisu průmyslového vzoru do rejstříku. Jinak řečeno, i při nízké míře volnosti původce průmyslového vzoru musí být podmínka individuální povahy průmyslového vzoru splněna. Deklarovaná snaha žalobce zachovat jednotný designový styl příznačný pro vozidla jeho značky nemůže nijak ovlivnit povinnost Úřadu zamítnout přihlášku takového průmyslového vzoru, který nesplňuje požadavky zakotvené v § 3 až 5 a § 7 až 9 zákona č. 207/2000 Sb. Je vždy na žalobci, zda při vývoji nových součástí automobilů dokáže vytvořit takové výrobky, jejichž vzhled nebude pouze kopírovat vzhled již existujících výrobků, chráněný „staršími“ průmyslovými vzory, ale bude se od něj, a to nikoliv v nepodstatné míře, lišit. V souzené věci žalobce tomuto požadavku vyhověl.

Soud nevešel ani na námitku vytykající žalovanému porušení principu legitimního očekávání. Řešení otázky, zda přihlašovaný průmyslový vzor vykazuje individuální povahu, záleží vždy na posouzení konkrétních skutkových zjištění toho kterého případu. Vzhledem k tomu, že přihlašované a namítané průmyslové vzory, které byly předmětem posouzení

v nyní projednávané věci, se zcela jistě odlišují od průmyslového vzoru č. 9 z hromadného zápisu průmyslových vzorů č. 33636 a průmyslového vzoru č. 9 zapsaného do rejstříku pod č. 34185, nemůže zápis posledně uvedeného průmyslového vzoru do rejstříku založit žalobcovo legitimní očekávání, že i jím přihlašované průmyslové vzory č. 8 a č. 9, o kterých bylo rozhodováno napadeným rozhodnutím, budou nutně Úřadem do rejstříku zapsány.

Nedůvodnost žalobních námitek vypořádaných soudem v předchozích dvou odstavcích nemění nic na tom, že žalobce uspěl s klíčovou námitkou, v níž nesouhlasil se závěrem žalovaného o nedostatku individuální povahy přihlašovaného průmyslového vzoru č. 8 o názvu „Mřížka chladiče“ a přihlašovaného průmyslového vzoru č. 9 o názvu „Ozdobná lišta 2“. Soud proto žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost rozsudkem zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost soud uvádí, že neprovedl dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2015

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová